

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2018. évi február hó 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2017. június 14. napján kihirdetett 10.B.204/2015/54. számú **ítéletét megváltoztatja,**

a felmerült, összesen 369.292.- /Háromszázhatvankilencezer-kettőszázkilencvenkettő/ Ft büntügyi költségből a vádlott 356.592.- /Háromszázötvenhatezer-ötszázkilencvenkettő/ Ft-ot köteles megfizetni.

Az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2015. június 24., november 4-5. és a 2016. április 6. tárgyalási napok feltüntetését.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Veszprémi Törvényszék a 10.B.204/2015/54. szám alatti ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdése szerint minősülő folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében, az 1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősülő folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében, mint közvetett tettest és az 1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) és b) pontja, valamint a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő számvitel rendje megsértésének büntetében. Ezért halmazati büntetésül 4 év szabadságvesztésre, 4 év közügyektől eltiltásra, és 4 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetést börtön fokozatban rendelte végrehajtani. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A NAV Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága által előterjesztett polgárjogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat 301.728 forint, míg meghatalmazott védőjét 12.700 forint büntügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében, míg a vádlott és védője az irány megjelölése nélkül jelentettek be fellebbezést. A meghatalmazott védő külön is fellebbezett az őt terhelő büntügyi költség vonatkozásában hozott rendelkezés ellen.

A fellebbviteli főügyészség átiratában utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a bizonyítási eljárást, indokolási kötelezettségének is eleget téve megalapozott tényállást állapított meg. A bűnösségre vont következtetés okszerű, a cselekmények minősítése törvényes. A kiszabott büntetés azonban évekkel elmarad az irányadó középértéktől, még a jelentős időmúlásra tekintettel is eltúlzottan enyhe azon nagy nyomatékkal bíró súlyosító

körülmények mellett mint, hogy a költségvetést károsító bűncselekmények elszaporodottak, a vádlott ilyen jellegű bűncselekmény miatt korábban már elítélésre került, az ott kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el a jelen ügy tárgyát képező újabb bűncselekményeit. Jelezte a fellebbviteli főügyészség az átiratban, hogy a törvényszék a 2016. május 16. napján jogerős 29. sorszámú végzésével Paluscsák Zsuzsanna igazságügyi adó- és könyvszakértő részére 54.864 forint szakértői díjat állapított meg, elmulasztotta azonban azt a költségjegyzékbe bejegyezni.

Tekintve, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalást előről kezdte, indítványozta, hogy az ítélet bevezető részéből az ítélet tábla az azt megelőző tárgyalási napokra utalást mellőzze. Érdemi indítványa mindebből következően a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelésére, és a bűnügyi költség fentiekből adódó korrekciójára, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

vádlott neve vádlott meghatalmazott védője a fellebbezést elsősorban felmentés, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása érdekében tartotta fenn. Hivatkozva arra, hogy az elsőfokú eljárásban tett perbeszédében foglaltakat változatlanul fenntartja, utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében leegyszerűsítő módon helyezkedett arra az álláspontra, hogy a rendelkezésre álló számlákat tekinti irányadónak. Nem vette figyelembe, hogy a vádlott gépkocsiját **A. település**-ben feltörték, mely alkalommal jelentős összegű számla tűnt el. Nem értékelte számos tanú vallomását sem, melyben előadták, hogy az elvégzett munka után a pénzt megkapták, de ennek ellenében számlát nem tudtak kiállítani. Nem vitatta, hogy az ellopott számlák pótlása iránt a vádlottnak kellett volna intézkednie, ennek elmaradása azonban magyarázható a vádlott akkori elnehezült élethelyzetével, hiszen miután a felesége elhagyta, ráhárult két kiskorú gyermekének a nevelése és a sok időt, energiát igénylő projektjeinek megvalósítása. Továbbra is tartotta azon véleményét, hogy a tényállást csak árszakértő bevonásával lehetett volna tisztázni. Ennek hiányában a tényállás hiányos, a vádlott bűnössége nem nyert bizonyítást az elsőfokú eljárásban. Végül a védő a ráterhelt bűnügyi költséggel kapcsolatosan nyilatkozott, előadta, hogy a tárgyalás előtt tüdőgyulladást kapott, több napig nem mehetett közösségbe, megfelelő helyettesről állapota miatt nem tudott gondoskodni, akadályoztatását bejelentette a bíróságnak. Hivatkozott ezzel kapcsolatosan még arra, hogy a tárgyalás előtt egy nappal kirendelt helyettes védő felkészülési időt nem kért, a tárgyaláson indítványokat, észrevételeket nem tett, az eljárás ezen módja így felveti a védelmi jogok sérelmét.

Az ítélet tábla a fellebbezésekre tekintettel a Be.348.§./1/ bekezdése értelmében az első fokú bíróság eljárását és az ítélet megalapozottságát is teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek keretében vizsgálta, hogy az első fokú bíróság mennyiben tartotta be a tárgyalás folytonosságára vonatkozó szabályokat, és - a védelmi felvetésre is figyelemmel- azt is, hogy a bizonyítás során minden szempontból biztosítottak voltak-e a védelmi jogok.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a törvényszék a megismételt eljárásra előírt szabályokat betartotta, a korábbi iratanyag ismertetése révén a vád és a védelem is szembesülhetett az addig beszerezett bizonyítékok tartalmával, biztosított volt észrevételezési, indítványtételi joguk is.

Az ítélet tábla nem kíván vitába szállni azzal a védelmi felvetéssel, hogy az iratanyag nagysága, annak bonyolultsága miatt az előző napon kirendelt helyettes védő részvétele mellett folytatott

tárgyalási szakban sérülhettek a védelmi jogok, azonban a következő folytatólagos tárgyalási napon a meghatalmazott védő számára megismerhetővé vált a nélküle folytatott bizonyítás anyaga, azzal kapcsolatosan élhetett észrevételezési, indítványtételi jogával is, így az első fokú bíróság amúgy törvény adta, ám de esetlegesen a garanciális szabályok sérelmét eredményező- relatív eljárási hibaként értékelhető- eljárása a későbbiekben ezáltal orvoslást nyert.

Az iratanyagból megállapíthatóan az első fokú bíróság egyéb olyan hibát, mulasztást nem vétett, amely miatt bármely bizonyítékot ki kellett volna rekeszteni a bizonyítéki körből.

A törvényszék teljeskörű bizonyítást folytatott le, részletesen foglalkozott a vádlotti védekezéssel, pontról-pontra elemezte azt a személyi bizonyítékok, így a cég könyvelésével megbízott tanú, a partnercégek képviselőinek vallomásai, a beszerzett okirati bizonyítékok és a könyvszakértői vélemény megállapításainak tükrében számot adva arról is, hogy ennek eredményeként azt miért látta megcáfoltnak. A feltárt adatokból adódóan nehezen magyarázható az a passzivitás, mely a vádlott adott jogszabályi rendelkezésekben előírt kötelezettségeinek sorozatos megsértését jellemezte. Ezzel együtt is a feltárt bizonyítékok alapján minden, a 1. KFT működésével kapcsolatos tény, adat végigkövethető volt.

A nyomozás az adóügyi hatóság előzetes vizsgálatát követő feljelentés alapján indult meg. A nyomozó hatóság számára ekként adottak voltak a 1. KFT partnercégeitől beszerzett bizonylatok, számlák, amelyeket az törvényesen be is emelt a bizonyítás anyagába, így nincs olyan hiba, eltérés, ami ezt a bizonyítékhalmazt legyengítené, bármely részében is alappal vitathatóvá tenné.

Ezen személyi és okirati bizonyítékokra épülhetett rá a könyvszakértői vélemény, melynek megállapításaival szemben nehéz védekezni a pozsonyi autófeltörés tényére és a vádlott elnehezült életkörülményeire hivatkozva. Ez a védekezés, így a másodfokú eljárásban sem foghatott helyt, hiszen az adott jogszabályi háttér mellett nem bírnak relevanciával. A számvitel rendjéről szóló törvényben a cég képviseletére jogosult számára előírt, az adott cég bizonylati rendjét, könyvvézetési, beszámoló-készítési kötelezettségét sértő gazdálkodás mellett az áfa fizetési kötelezettség teljesítése sem működhet megfelelően, hiszen abból adódóan nem követhető nyomon, nem igazolható le, hogy mely alaki és tartalmi követelménynek is megfelelő számla építhető be az áfa bevallásba, így a jelen ügyben tett, a számvitel rendjének megsértésére vonatkozó adó- és könyvszakértői megállapítások mellett a védelem részéről elhangzott felvetéseket az ítéletábra sem tudta osztani.

A bizonyítékok helytálló, logikus mérlegelésével megállapított tényállás megalapozott, azt az ítéletábra az ítélet 7. oldalán az áprilisi áfa összeg tekintetében csupán azzal helyesbíti, hogy az helyesen 65.264. 840 Ft - nyilvánvaló elírás folytán - az ítéletben rögzített 65.2364.840 Ft-tal szemben. Ez a korrekció azonban a végösszeget nem érinti.

A fentiekből következően a vádlott felmentésére nem kerülhetett sor, a védelem által vitatott megállapítások tisztázása érdekében árszakértő bevonására nem volt szükség.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést az első fokú bíróság a vádlott bűnösségére. Helytálló indokolás mellett jutott az időbeli hatály kérdésében is arra a következtetésre, hogy a főszabályként az elkövetéskor hatályos Btk. alkalmazandó tekintettel arra, hogy az elbíráláskor hatályos Btk. szigorúbban ítéli meg a vádlott gazdálkodást sértő bűncselekményét.

Ennek megfelelően a bűncselekmények megnevezése, jogi minősítése és az ehhez fűzött jogi indokolás is törvényes.

Az első fokú bíróság a büntetés kiszabásakor a lényeges enyhítő és súlyosító körülményekkel megfelelően foglalkozott. A cselekmény tárgyi súlyának meghatározásakor figyelemmel kell lenni arra, hogy az adóbevétel csökkenés a cselekmény minősítését meghatározó 50 millió forintot számottevően nem haladta meg. A büntetés kiszabása során elvárt követelmény az is, hogy a vádlottnak fel nem róható, jelen esetben számottevő időmúlás megfelelő értékelést nyerjen. vádlott neve vádlott a jelen eljárásban elbírált cselekményeit korábbi felfüggesztett szabadságvesztésének próbaideje alatt követte el, azonban a fokozatosság elvére is figyelemmel - tekintve, hogy ezideig tényleges szabadság elvonással járó büntetés kiszabására vele szemben nem került sor - az ítélet tábla a büntetési célokat megvalósíthatónak látta az első fokú bíróság által kiszabott 4 évi szabadságvesztéssel is, amely vitathatatlanul inkább méltányos, mint súlyosnak mondható, ezért ebből következően annak enyhítésére sem látott lehetőséget a fellebbezés keretein belül. Az adott bírói gyakorlatot tekintve ez a büntetés olyan szinten nem eltérő az adott cselekményekre kiszabott büntetések mértékétől, amely a másodfokú eljárásban megengedett módon annak súlyosítását tenné indokolttá.

Ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá, az első fokú bíróság a bűnügyi költség megállapítása és annak viselése vonatkozásában tévesen rendelkezett, figyelmen kívül hagyva az 54.864.- Ft szakértői díjat, melyet a másodfokú bíróság pótol.

Ami a védőre terhelt bűnügyi költség vonatkozásában előterjesztett fellebbezést illeti, az iratokból megállapíthatóan az első fokú bíróság az adott bizonyítási szakban a Be.281.§./3/ bekezdése szerint járt el, amikor a meg nem jelent védő helyett,- aki egyébként méltányolható okból nem tudott az adott tárgyalási napon megjelenni, és ennek tényét, illetve ebből adódóan a helyettes védő állításának hiányát is bejelentette a bíróságnak,- helyettes védőt rendelt ki. Ekként a döntése nem törvénysértő. A helyettes védő kirendelése okán felmerült védői díj, mint bűnügyi költség viselésére a vádlottat a Be.338.§ /2/ bekezdése alapján nem lehet kötelezni, azt ez esetben a mulasztó meghatalmazott védőnek kell viselnie függetlenül attól, hogy mulasztását előzetesen a bíróság előtt kimentette. Mindezek alapján az ítélet tábla nem volt abban a helyzetben, hogy a törvényszék ítéletének ezen rendelkezését megváltoztassa, és a védőt mentesítse a ráháruló bűnügyi költség megfizetése alól megjegyezve, hogy ez nem szankció, hisz a védő kimentés hiányában mindemellett rendbírsággal lett volna sújtható.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be.372.§./1/ bekezdése alapján megváltoztatta a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés tekintetében, és mellőzte az ítélet bevezető részéből a 2015. június 24., november 4-5. és a 2016. április 6-i tárgyalási napok feltüntetését, egyebekben az ítéletet a Be. 371.§./1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2018. február 6.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Élő András sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Veszprémi Törvényszék 2017. június hó 14. napján kelt 10.B.204/2015/54. számú ítéletének meg nem változtatott része 2018. február 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. február 6.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke